

„Ej, ti si trapec,“ dejal mi je, „Bog si ga vedi, kaj te je mamilo!“ Ali jaz mu sem zatrjeval, da sem res slišal jokati otroka. „Nu, pa dobro!“ dejal je moj prijatelj naposled. „To morava videti, kaj je. Zvečer greva na pokopališče!“

V meni je srce vzdrtelo, če sem le pomislil na preteklo noč; ali moj prijatelj je bil pogumen mladenič, veselega srca, in zopet bi me bilo sram, ako bi ne šel z njim, da pogledava, kdo joka in stoka na pokopališči. In šla sva po noči ob jedenajstjej uri proti pokopališču. Ko sva bila vže blizu, čuj! vže zopet nekdo joka in ječi . . . „Nu ali si slišal?“ vprašam prijatelja, prijemši ga za roko.

„Dà, res je! Le idiva bliže, da vidiva, kdo ječi za ozidjem.“ To rekši, prosi me, da mu pomagam popeti se na zid. Ko je bil na zidu, podam mu lešarbo, ki jo sva imela s seboj. Šel je nekoliko dalje po zidu proti onej strani, od koder je bilo slišati jok. Tù postoji in si posveti doli na pokopališče.

„Oh,“ zavpije „to je na logarjevem grobu! Stopi gori in poglej!“ Tudi jaz se popnem na zid in pogledam doli na logarjev grob, in kdo je? — — — pes.

Takój mi je odleglo in vse mi je bilo jasno. Zvesti pes starega logarja, katerega je toliko let spremljal po vseh njegovih potih in delil ž njim prijetne in žalostne ure lovskega življenja, ni mogel preboleti prebitke izgube svojega dobrega gospodarja. Pripilazil se je na grob ter ondu britko tožil in z nogami kopal zemljo, da bi prišel do njega!

„Glej, to je tvoj otročji jok,“ dejal mi je prijatelj, ko sva se vračala domov, a jaz sem pomislil na óne ljudi, ki so verojeli, da stari logar prihaja na svet in koplje svoj grob. Želel sem, da bi vsi videli zvestega psa, kakor sem ga videl jaz in se varovali neumnega praznoverstva.

In prepričali so se, koliko je resnice v praznih bajkah, ko so malo dni pozneje našli mrtvega psa na logarjevem grobu. *(Po „Smilju“ prevel I. Tomšič.)*

Cvetice življenja.

rajsko lepej dolini, katero so okroževali visoki, gosto obrasteni hribi, dvigal je ponosno v zrak svoje bele stolpove gradič imovitega grofa. Lep vrt, v katerem je cvetelo vse leto na tisoče raznobojnih cvetic, obdajal je gradič na okrog. Nekoliko višje od gradiča, mej košatimi hojami, stala je ponižna selska koč. V njej je živela mlada vdova sè svojim mladoletnim Milančkom.

Milanček, zlatolas deček petih let, pač še ni vedel, kake skrbi in kaka žalost muči materino srce, odkar mu je umrl nenadoma njegov dobri atej. Njegove žive, modre oči so zrlle še nedolžno tjà v daljni svet in njegov rudečelični obrazek ni poblédel, če so se po velih licih njegove matere udrle včasih debele solze ter je glasno zaihtela. Deček še ni poznal nobenega gorjá človeškega življenja!

„Mamica, si li huda náme?“ — popraševal jo je in se oklenil njenega vratú. „Ali si bolna?“

In mati je zmajala z glavo, tožno se nasméhnila, pobožala mu zlate kodre, in rekla: „Nič, nič! Le priden bodi, pa moli k Bogu za pokojnega ateja in za svojo mamico, katerej je pač še malo cvetic cvetelo v njenem življenji!“

Ves vesel na ta odgovor dirjal je Milanček na prosto. In kako bi ne bil vesel, saj njegova mamica ni huda nánj in tudi bolna ni.

Ali vender! — Še malo cvetic! — rekla je mati. — — Kodrolasi Milanček se zamisli ter némo stopa po mahovitih tleh naravnost proti grajskemu vrtu. Ondù nasloni glavo ob nizko, živo mejo ter sanjavo gleda preko cvetičnih gredic. Oj, kolikò je tu cvetic, rudečih, belih, modrih, rumenih, višnjavih — velikih in majhenih! — Njegova mamica pa želi samo malo cvetic! — — Nehoté se ozrè po oknih — nikjer žive duše; pogleda po vrtu — nikogar ni videti in — Milanček vže stoji sredi cvetic ter stegne roko po krasnej roži.

„Milan, ne kradi!“ — zakliče nek glas v dečkovem srci in roka mu omahne.

Ali je to krastí, če prinesem svojej dobrej mamici nekoliko rož!? — In kdo me li vidi? — misli si Milan.

„Bog vse vidi in vse vé!“ — kliče mu zopet óni srčni glas in znova se mu zgane roka.

In kje pa je ljubi Bog? — vpraša se Milan. V vrtu ga ni, sicer bi se videla vže iz daleč njegova dolga, bela brada in njegov zlati plašč. — Izvestno je v nebesih, od koder gleda doli na vrt! — Ali nebo je gosto prepreženo z oblaki, — ne vidi se prav nič skozi, — stoj! ondu le gleda iz oblakov majhna prôga neba in tam morda...

Milanček strahú zarudi, ker ljubi Bog ga je morda videl, kako je stegal roko po lepej roži. Tiho se splazi nazaj k vratom ter se še jedenkrat boječe ozrè po onej prôgi na nebu — in glej, zagrnili so jo popolnoma oblaki.

Zdaj me pa Bog ne vidi! — misli si takoj Milan. Zdaj je pravi čas! — in hitro steče k rožam — cvet za cvetom pada. — —

„Júh, mamica!“ — privriskal je deček domóv. „Tu imaš cvetic, da ne bodeš več plakala! Kadar bode tako oblačno, da me Bog ne bode videl, pojdem pa še pónje na grajski vrt.“

„Takih cvetic nisem mislila, Milan moj ljubi!“ — zavrnila ga je resno mati. „Nesi takój gospodu grofu cvetice nazaj, povej mu svoj pregrešek in prosí ga odpuščenja! Dokler tega ne storiš, ne vrni se k meni! Zdaj idi!“

Burno je utripalo Milanu srce, ko je stopal po kamenitih stopnicah navzgor v grad. In ko je srečal na hodniku gospoda grofa, tedaj ni mogel več zdržati svojih solzà; glasno ihteč je priznal svoj pregrešek ter milo prosil odpuščenja.

Ginen je bil grof dečkove skesanosti. Popraševal ga je mnogo o njegovej materi ter mu naposled dejal: „Le nesi cvetice svojej materi, ki ti bode, kakor jaz, rada odpustila! Reci jej pa tudi, da naj pride takój jutri k meni v moj grad, kjer si bode sè svojo pridnostjo marsikaj zaslužila. A ti ostaneš pri meni, ker te Bog ima rad in te je poslal k meni, da te vzprejmem za svojega sina.“

Takó se je tudi zgodilo. — Milanova mati, ki je bila v ročnih delih dobro izurjena, ostala je do svoje smrti v gradu, a Milana je poslal grof, ko je deček vže nekoliko odrastel, v mestne šole, kder se je pridno učil in po dovršenih naukih postal občespoštovan uradnik.

Ljubezen, pridnost in poštenost njegova pa so bile cvetice, ki so še dolgo bile kinč življenju Milanove matere.

Fr. G. Podkriški.

- Lovčan

